

στικὸν λόγιον τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ *ländlich sittlich*—τὸ δὲ πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένων δυσαρέστων συνεπειῶν ἐξ ἐκείνων αἰτινες δὲν εἶνε ἀσυνήθεις ἐν Γερμανίᾳ.

Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀποκαλύπτει τὴν κεφαλὴν ὑφίσταται ἐν Γερμανίᾳ οὐ μόνον ὑπὸ τοὺς γερραροὺς θόλους τοῦ πανεπιστημίου, ἀλλὰ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς δημοσίοις γραφείοις οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς ἔτι δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐμπορικοῖς καταστάμασιν. Ἡ τοιαύτη ὑπερβολὴ ἐν Γαλλίᾳ μὲν, τῇ πατρίδι τῶν καλῶν τρόπων, ἴσως παρήρχετο ἀπαρατήρητος, ἐν Ἀγγλίᾳ ὅμως, ὅπου ὁ τὰ πάντα διέπων πρακτικὸς νοῦς κατεδίκασεν ὀριστικῶς πᾶν ὃ τι ἀμοιρεῖ πρακτικῆς ἀξίας, ἄνευ ὑπερβολῆς θὰ ἐθεωρεῖτο αὐτόχρημα παραφροσύνη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗΣ

ΤΩ ΝΕΟΠΤΟΛΕΜῶ ΜΟΥ

[ΤΑΛΛΙΠΩΡΟΥΜΕΝῶ ΜΑΚΡΑΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΙΚΗΣ ΑΓΚΑΛΗΣ]

ἮΡΘΑΝ 'ς τὰ δένδρα τὰ πουλιὰ, ψάλλουν ζευγαρωμένα,
Τ' ἀηδόνι μου δὲ γύρισε, ἐκάθησε 'ς τὰ ξένα.

Ἄηδόνι μ' ἔλα γρήγορα ν' ἀκούσω τὴ λαλιὰ σου·
Ἄχ! πῶς νὰ βλέπω ἀγάπη μου τὴν ὀρφανὴ φωνιά σου!

Γεράκι μὴν ἀπάντησες 'ς τὸ δρόμο ἀγριεμμένο
Καὶ σὲ βιστᾷ στὰ νύχια του, πουλί μου, πλήγωμένο;

Ἄχ! νὰ ἔξερεις, πουλάκι μου, πόσα φαρμάκια πίνω
Κι' αἱματωμένα δάκρυα πόσα γιὰ σένα χύνω!

Ἄχ! πόσες νύχτες ἀγρυπνῶ καὶ πόσες 'ς τ' ὄνειρό μου
σὲ βλέπω μὲ παράπονο νὰ κλαῖς εἰς τὸ πλευρό μου!

Τί νὰ σοῦ κάμω, μάτια μου, μᾶς ἦτανε γραμμένα
ἀπὸ τὴ μαύρη μοῖρα μας νὰ ζοῦμε χωρισμένα!!!

[Ἐξ Ἀθηνῶν, 1879.]

† ΑΓΑΝΙΚΗ ΜΑΖΑΡΑΚΗ